

SVOBODNA SLOVENIJA

LETO (AÑO) LXVII (61) • ŠTEV. (Nº) 4

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES • 14 de febrero - 14. februarja 2008

SLOVENIJA V ARGENTINI

DR. MATIJA OGRIN

Mineva 60 let od prvih začetkov organiziranega življenja slovenske politične emigracije v Argentini. Ker ima ta obletnica sodobnim Slovencem marsikaj povedati, bi bilo prav, da bi se v tem letu resneje poglobili v njeno sporočilo.

Se preden so v Buenos Aires prispevali glavni transporti z našimi političnimi begunci, se je tistih nekaj Slovencev, ki so prispevali med prvimi, že organiziralo in ustanovilo svoje društvo: „Že 25. januarja 1948 je bil v župnijski dvorani pri sv. Juliji ustanovni občni zbor društva slovenskih beguncev, ki je ob tej priložnosti in po javni debati dobilo ime ‘Društvo Slovencev’.”

Tako piše dr. Marko Kremžar v spominih *Časi tesnobe in upanja*, ki so pred izidom in popisujejo težko slovo od Koroške in Slovenije, plovbo čez Atlantik, prihod beguncev v Buenos Aires, boj prvih mesecev za preživetje, ko je bilo treba začeti živeti iz nič, in nato leta do postopnega vživetja v novo okolje.

Društvo Slovencev je s prihodom novih beguncev v letih 1948 in 1949 kmalu preraslo prvi okvir. Preoblikovalo se je v združenje Zedinjena Slovenija, ki je pozneje kot krovna organizacija vseh naših emigrantov v Argentini povezovala najrazličnejše pobude, gibanja in društva, slovenske domove, glasila in mnogo drugega ... Uspelo ji je ohraniti ravnovesje med funkcijo krovne ustanove in avtonomijo vanjo vključenih ustanov ter gibanj, uspelo ji je povezati politiko in kulturo, kar ni bilo lahko, množično in elitno, in ne nazadnje vero in vsakdanje izkustvo. Slovesna 60-letnica Zedinjene Slovenije, ki se dopolnjuje prav v teh januarskih dneh, je zato obletnica vse slovenske politične emigracije v Argentini.

Monumentalni dosežki - Več obsežnih zgodovinskih monografij je moralno iziti, da je dejavnost naših političnih emigrantov pod Južnim križem kolikor toliko primerno prikazana, če že ne izčrpano predstavljena. Zlasti dve deli imata največjo težo: *Zbornik dela v zvestobi in ljubezni* (1998, ur. J. Rant) in *50 let Slovenskega dušnega pastirstva v Argentini 1947–1997* (2004, ur. J. Vombergar). Podobe slovenske skupnosti v Argentini, ki jih lahko tu razberemo, je mogoče označiti le kot – monumentalne. Tu se pred nami zvrsti splet tisočerih življenj, ki so – skoraj vsako na svoj način – soustvarjala to veliko zgodbo s požrtvovalnim življenjem, z odrekanji, s sodelovanjem, prispevki. In vendar, kdo bi mogel izčrpno opisati celo tistih nekaj deset ali nekaj sto ljudi, ki so vso to dejavnost praktično izpeljali, jo leta in leta nosili na svojih ramah – brezplačno, poleg redne službe, poleg družine? Kdo bi mogel opisati, kako so – še sredi boja za preživetje – že začele nastajati razne kulturne in izobraževalne skupine, kako je demokratična raznolikost prevevala slovensko skupnost od začetka, ker jo je prinesla v

Argentino s seboj ter jo ohranila iz predvojnega časa, medtem ko smo imeli v Sloveniji strahovlado? Kako so nastajala društva, slovenski domovi, gledališke skupine, pevski zbori, kako so izdajali vrsto specializiranih kulturnih glasil, ne da bi usahnile moči osrednjemu informativnemu časniku – Svobodni Sloveniji, ki je začela izhajati že v Sloveniji ob začetku vojne in ki je v Buenos Airesu prvič izšla na Silvestrovo 1947, izhaja pa še danes in je najstarejši demokratični slovenski časnik?

Svobodno Slovenijo je začel kmalu po okupaciji 1941 izdajati tedenji poslanec SLS Miloš Stare kot ilegalno glasilo stranke. Podtalno so ga širili člani Slovenske legije. Z izdajanjem lista je Stare nadaljeval v italijanskih begunskih taboriščih. Neprerljana tradicija tega časnika sega torej v leto 1941. Tako je Svobodna Slovenija edini slovenski časnik, ki je nastal v Sloveniji, a je preživel revolucijo in ostal vsa leta demokratičen. Tudi v tem je njegova izjemnost; morala bi nam predstavljati pojmom svobodnega novinarstva, tistega resničnega, ki je raje izbral izgnanstvo kakor službo totalitarnemu režimu. Toda koliko Slovencev danes pozna Svobodno Slovenijo?

Slovensko šolstvo - Prav posebno poglavje delovanja organizacij, ki so nastale spontano, a so se vrasle v krovno Zedinjeno Slovenijo, je bilo dopolnilno slovensko šolstvo. Z njim so začele učiteljice, ki so otroke poučevale slovenščino – vsa leta brez beliča plačila – celo pred ustanovitvijo slovenskih domov. Začele so v zelo bornih okoliščinah, brez knjig, zvezkov, kaj šele prostorov, toda gospope, ki so otroke poučevale, so vedele, kaj pomenita knjižni jezik in književnost, še posebej v izrednih okoliščinah. Slovenski domovi so deloma začeli nastajati tudi zato, da je ta izobraževalna dejavnost dobila primerno okrilje. Najprej je bila kultura, nato njen materialni izraz. Prvenstvo duha, nato akcija. Podobno velja za srednješolski tečaj, ki ga je dr. Marko Kremžar razvil iz svojega literarnega krožka za srednješolce v letih 1958/59 in bo letos praznoval nepretrgano polstoletno delovanje, ko je vrste mlajših generacij v argentinskem okolju utrijevali v slovenskem jeziku in kulturi, s tem pa v njih ohranjali vrednoto slovenstva. Vrh teh prizadevanj je bil slovenski oddelek buenosaireske podružnice Ukrajinske katoliške univerze sv. Klementa v Rimu, ki je deloval od 1967 do 1972. Visokošolski tečaj s predavanji prof. Milana Komarja, Zorka Simčiča in drugih je nekako zapolnil praznino, ki je nastala po zaprtju tega oddelka. Še in še bi lahko naštevali, vendar ni primerno, da poskušamo tako velik človeški trud zajeti le z nekaj stavki...

Prezrto bogastvo - Raje se vprašajmo, kaj od vsega tega velikega duhovnega, kulturnega, političnega in

(Nad. na 6. strani)

Ratificirali Lizbonsko pogodbo

Državni zbor je ratificiral novo Lizbonsko pogodbo. Slovenija je tako druga članica EU, ki je ratificirala naslednico zavrnjene ustavne pogodbe. Ratifikacijo je pozdravil predsedujoči EU, premier Janez Janša, kmalu zatem pa tudi predsednik Evropske komisije Jose Manuel Barroso. Za ratifikacijo Lizbonske pogodbe je v DZ glasovalo 74 poslancev, šest pa jih je bilo proti.

Janša je izrazil upanje v uspešen potek ratifikacijskih postopkov v članicah EU, saj si je Slovenija spremljanje ratifikacij Lizbonske pogodbe izbrala za eno od prioritetnih nalog svojega predsedovanja EU. V času slovenskega predsedovanja bi lahko Lizbonsko pogodbo ratificirala večina držav članic.

Da bi pogodba začela veljati, jo morajo ratificirati vse države članice. EU si je za cilj zadala, da bi ratifikacijski postopek končala do konca leta in da bi dokument začel veljati v začetku leta 2009. Večinoma naj bi države EU pogodbo ratificirale v nacionalnih parlamentih, referendum naj bi izvedla samo Irska, ki jo k temu zavezuje nacionalna zakonodaja.

Janša je v nastopu pred poslanci pred glasovanjem poudaril, da se v postopku ratifikacije vsaka država odloči sama, „sestevek pa je tisti, ki na koncu pove ali je bilo teh pozitivnih odločitev dovolj ali ne“. „Če ena manjka, to ni dovolj,“ je opozoril in dodal, da je s tega vidika odločitev poslancev zelo pomembna tako za Slovenijo kot za celotno EU. „Na nek način zastopate dva milijona prebivalcev in prebivalk Slovenije, posredno pa tata dva milijona odločata o skoraj pol milijarde ljudi,“ je pojasnil.

Sloveniji kot drugi državi, ki je ratificirala Lizbonsko pogodbo, je takoj čestital Barroso. Podpora pogodbi v DZ je po njegovem „izraz podpore učinkovitejši, demokratični, transparentni in močnejši EU. Spodbuden in

pozitiven signal je, da je trenutno predsedujoča EU ena izmed prvih držav, ki je ratificirala pogodbo,“ je poudaril Barroso. Izrazil je še upanje, da bodo druge države hitro sledile Madžarski in Sloveniji, ki sta pogodbo ratificirali prvi.

Že takoj je sicer Sloveniji sledila Malta, ki je Lizbonsko pogodbo ratificirala s soglasjem. „Zlasti simbolično se mi zdi, da so vse tri države, ki so prve ratificirale Lizbonsko pogodbo, države članice, ki so se Evropski uniji pridružile leta 2004. To kaže, da je širitev navdih in spodbuda za prihodnji razvoj evropske integracije,“ je poudaril Barroso v čestitki Malti.

V reformni pogodbi je opuščeno izrecno sklicevanje na ustavnost, saj naj bi državljeni Francije in Nizozemske ustavo pogodbo zavrnili v bojazni pred spremenjanjem EU v superdržavo. V nobenem členu niso omenjeni simboli EU, na primer zastava ali himna, ki bi nakazovali na EU kot superdržavo.

Lizbonska pogodba pa ohranja večino institucionalnih inovacij iz ustavne pogodbe: funkcijo zunanjega ministra EU, ki je sicer preimenovan v visokega predstavnika unije za zunanje zadeve in varnostno politiko, z majhnim popravkom število sedežev v Evropskem parlamentu (750 + 1, pri čemer predsednik ni vštet v poslansko kvoto), zmanjšano število komisarjev in možnost izstopa iz EU.

Državni zbor je predhodnico reformne pogodbe, ustavno pogodbo, ratificiral pred skoraj natanko tremi leti. Premier Janša je na to dejstvo spomnil tudi v nagovoru poslancem. Ob tem je menil, da prizadevanja, ki so bila vložena v Sloveniji in še 17 državah članicah v ratifikacijo prejšnje pogodbe, niso bila zaman, saj je bilo zaradi moralne teže držav, ki so ustavno pogodbo ratificirale, v besedilu reformne pogodbe možno ohraniti večino rešitev iz ustavne pogodbe.

Slovenski škofje v Vatikanu

Slovenski škofje so bili na obisku v Vatikanu. Prvi dan obiska ad limina apostolorum so maševali na grobu sv. Petra, kjer je mašo daroval ljubljanski nadškof Michele Di Ruberto. Koprski pomožni škof Jurij Bizjak je spregovoril o slovenskih svetniških kandidatih ter izpostavil, da v zadnjem času beležimo večje čaščenje svetnikov, predvsem blaženega Antona Martina Slomška. Pogovarjali so se še o postopkih za beatifikacijo nadškofa Antona Vovka ter škofa Janeza Frančiška Gridovca.

Obisk ad limina apostolorum morajo škofje iz vsake države praviloma opraviti vsakih pet let, namenjen pa je nujnemu osebnemu srečanju s papežem, ki mu poročajo o stanju v krajevnih škofijah. Slovenski škofje so bili nazadnje na obisku ad limina aprila 2001.

Na sedežu kongregacije za kler sta slovenske škofe sprejela tajnik in podtajnik kongregacije, nadškof Mauro Piacenza in monsignor Giovanni Carru. Koprski škof Metod Pirih jima je predstavil stanje duhovniških poklicev v Cerkvi na Slovenskem, pri čemer je poudaril, da so duhovniki bratje in sodelavci ter da škofje duhovnike osebno poznajo prek pogostih rednih in osebnih stikov.

Tajnik kongregacije nadškof Piacenza je škofe spodbudil, naj ohranjajo osebne stike z duhovniki, še zlasti kadar nihovo pomoč še posebej potrebujejo.

Na kongregaciji za zadeve svetnikov sta škofe sprejela prefekt kardinal Jose Saraiva Martins in tajnik nadškof Michele Di Ruberto. Koprski pomožni škof Jurij Bizjak je spregovoril o slovenskih svetniških kandidatih ter izpostavil, da v zadnjem času beležimo večje čaščenje svetnikov, predvsem blaženega Antoneta Martina Slomška. Pogovarjali so se še o postopkih za beatifikacijo nadškofa Antona Vovka ter škofa Janeza Frančiška Gridovca.

Slovenski škofje so obiskali Kongregacijo za ustanove posvečenega življenja in družbe apostolskega življenja, in so obisk ad limina zaključili s sv. mašo v papeški baziliki sv. Petra, ki jo je ob somaščevanju škofov, duhovnikov in romarjev iz Slovenije daroval kardinal Franc Rode.

Slovenski škofje, ki so se mudili na obisku ad limina apostolorum v Rimu, so se udeležili zasebne audiencije pri papežu Benediktu XVI. Svetega očeta, ki je v pogovoru pokazal, da je dobro seznanjen z razmerami v Sloveniji, so med drugim ponovno povabili na pastoralni obisk v Slovenijo in mu podaril izvod Biblije Slavice.

Benedikt XVI., ki je med pogovorom s škofi pokazal, da je dobro seznanjen tako z družbenimi razmerami kot tudi z življenjem Cerkve v Sloveniji, je vsakega škofa posebej spodbudil k zaupanju in spomnil, da po molitvi in žrtvi prihaja tudi božji blagoslov.

V pričakovanju kulturnega praznika

(OD NAŠEGA DOPISNIKA)

Kulturni praznik 8. februarja ima v Sloveniji bogat spored akademij in prireditev. Skoraj vsako društvo, vsaka vas ima svojo prireditev, s katero počasti spomin na svojega največjega pesnika Franceta Prešerna.

V Argentini je težko proslavljati ta praznik po Domovih, saj so počitnice na svoji najvišji točki. Klub temu pa je argentinska skupnost — simbolično — proslavila letošnji kulturni praznik v Šentjakobskem gledališču v Ljubljani. Izvršiteljica proslave je bila Gledališka skupina Slomškovega doma, ki je v tem tednu gostovala po raznih krajih po Sloveniji s predstavo „V pričakovanju voza“.

Kot je v pozdravnih besedah povedal Boštjan Kocmür, predsednik Izseljenskega društva Slovenija v svetu, ki je turnejo organiziralo s podporo Urada Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu, je tokratna predstava na predvečer kulturnega

ga praznika novo zagotovilo, da je slovenska beseda živa tudi med Slovenci po svetu.

Proslavo so začeli pevci Podpeškega okteta s petjem slovenske himne, nato pa je igralec Tone Kuntner z njemu lastnim zanosom in ponosom recitiral Prešernovo Zdravljenico in jo zaključil s sedmo kitico v kasiljskem jeziku, kar je dodalo še posebno noto in vzbudilo močan aplavz v polno zasedeni dvorani. Naj še omenim, da so bili že dan pred nastopom vsi sedeži rezervirani in si je okoli petdeset oseb moralno ogledati predstavo v ne prav udobnih razmerah.

Nato je Gledališka skupina Slomškovega doma v režiji Aleksandre Omahna predstavila komedijo Jacoba

Langsnerja „V pričakovanju voza“, v prevodu Mihe Gaserja. Njihov nastop je vzbudil obilo smeha med gledalci, med kateri niso bili samo Slovenci iz Argentine ali sorodniki nastopajočih, ampak tudi mnogi, ki so že v prejšnjih letih spoznali gledališko dejavnost slovenske skupnosti v Argentini.

Končnega ploskanja ni bilo ne konca ne kraja. Vendar je Tone Kuntner le prišel do besede in vse še dodatno razveselil ter navdušil s Cankarjevim tekstrom o nebesih pod Triglavom. V preddverju je publika dočakala, da so nastopajoči prišli do nje in so jih še osebno pozdravili in jim čestitali.

Gledališka skupina je zaključila večer v bližnji piceriji v družbi odbornikov društva SVS, Kuntnerja in Podpeškega okteta, ki jih je še posebej navdušil s domoljubnimi pjesmimi, kot se za slovenski kulturni praznik spodobi.

GB

Dragi Srečko

S podnaslovom Neobjavljeni pisma Srečku Kosovelu je proti koncu lanskega leta izšla knjiga z gornjim naslovom pri goriški Mohorjevi družbi.

Preučevalci Kosovelovega življenja in dela so že čisto izgubili upanje, da najdejo še kaj korespondence, ki bi dodatno osvetlila ozadje oziroma okolje in čas, v katerem se je Kosovel razvijal. Pa se je le našlo še nekaj: pisma, ki jih je pesnikova sestra Tončka izročila Edi-ju Racetu iz Rodika in jih je zdaj objavila goriška Mohorjeva. To so pisma članov družine in prijateljev Srečku Kosovelu. Knjigo je uredila prof. Tatjana Rojc, tudi izredna poznavalka Kosovelovega dela.

Knjiga prinaša še en uvid v svet pesnika evropskega formata. Kot je na predstavitvi sredi lanskega decembra v Ljubljani povedal poznavalec Kosovelovega dela prof. Janez Vrečko, besede pesnikovih dopisovalcev razkrivajo misli, ki so bile doslej večkrat na ravni domnev. Vrečko je še posebej opozoril na „totalno informiranost“ Kosovela in dopisovalcev. Umetniške struje in aktualna družbeno-politična vprašanja so bila vsem zelo blizu. Tako je predvsem pojasnjeno, da so tako sam Kosovel kot razni njegovi dopisovalci imeli sprotne informacije o raznih idejnih in literarnih strujah po Evropi, da so konstruktivizem in njihove avtorje, posebno ruske, dobro poznali. In tudi, da se je sčasoma Kosovel od njih oddalil in — na nek način ustvaril novo vejo, novo pot konstruktivizma.

Ko sem poslušal predstavitev, sem spoznal, kako malo

vem o Kosovelu: dve pesmi o Krasu, naslov zbirke (Integrali), ki je nisem nikdar videl in da je mlad umrl. Iz tega stališča bi šlo vse povedano na predstavitev v prazno, saj ta pisma pomenijo nadgradnjo predznanja.

Vendar je bil efekt nasproten: kar sem slišal in nato prebral, je nekako lebdeло nad praznino ter se pritrjevalo na temelje, ki so počasi rasli iz nabiranja informacij in spoznavanja o pesniku. O njem, pa o konstruktivizmu, o konsih in še o marsikateri avantgardni besedi in misli, ki mi (zaenkrat) ostaja tuja.

Knjiga je lepo urejena. Predvsem so zanimivi faksimili mnogih pisem, na katerih je zanimivo spoznavati pisavo. Prvo mesto zaslužijo pisma kasnejšega pisatelja Ivana Mraka, kjer se „poigrava“ s pisavo in podpisom. V njej je tudi spremiščena študija prof. Rojc z naslovom

Prelom dvajsetih let: Srečko Kosovel in njegovi sodobniki.

Kot rečeno, je knjiga pika na i dosedanjemu poznavanju pesnika, njegovega življenja in dela. A ne bojte se je vzeti v roke, če sami ne poznate, kaj je pod piko. Odprlo vam bo poželenje po tem, da bi več zvedeli o njem, kdo so bili njegovi dopisniki, kaj vse so študirali bratje in sestre. Če pa je vaše poznavanje obširnejše od mojega, potem boste že takoj v začetku uživali nad odkritjem, ki ga predstavljajo objavljena pisma Srečku Kosovelu.

GB

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

TONE MIZERIT

Težko je zgostiti tri tedne dogajanja v en sam članek. Med našimi počitnicami se je običajni poletni politični mir spremenil v precej vroče dni, ki jih bomo skušali vsaj površno opisati.

„Bolje pakt nego rat“. Geslo, ki je vodilo upor v predvojnem Beogradu in povzročilo nemški napad na Jugoslavijo se je obrnilo v sodobni argentinski politiki. Očividno se je bivši gospodarski minister in bivši predsedniški kandidat Roberto Lavagna naveličal boja z vladom in kirchnerizmom, in se raje podal na ozemlje, kjer sije toplo vladno sonce. Le tako si lahko razlagamo sporazum med njim in bivšim predsednikom, po katerem naj bi skupno vodila prenovljeno peronistično (justicialistično) stranko.

Dogovor je presenetil prijatelje in sovražnike, ker je res neprizakovani. Nekateri nezaupljivi opozovalci so se celo spraševali, če ni bila celotna kampanja Lavagne le bistra poteza za razbijanje opozicije; sedaj, ko je stabilnost režima že zagotovljena, pa se stvari vračajo na star tir. Tudi zatrditve bivšega ministra o „disenzu“ (veljavljanju drugačnega mnenja) mnogi niso vzeli resno.

Najhujše je razočaranje. Ne verjamem, da bi bilo vse od začetka del neke strategije. Bolj verjetno je, da je Lavagna razočaran nad dosedanjim političnim spremstvom. Njegov nastop res ni bil blesteč. Sanjal je o močni opoziciji, o vrednem nastopu, pa se je radikalna stranka, ki ga je sprejela za kandidata, še bolj razklala ob njegovem imenovanju. Drugih močnih podpor ni bilo, in na volitvah je pristal na žalostnem tretjem mestu z bornimi 17 procenti. Po volitvah pa je vodstvo opozicije prešlo v roke gospe Carrió. Lavagna je ostal osamljen, brez moči in dejansko brez nikakršne politične perspektive. Zgodilo se mu je kot vsakemu kandidatu, ki nima za sabo neke stranke in politične strukture. Gotovo je bil to glavni vzrok, da je sledil vabilu Kirchnerja. In ker se večina argentinskih politikov tako ali drugače šteje za peroniste, bo mirno lahko sedel v stranki poleg bivšega predsednika, čeprav sta iz različnih zornih kotov oba precej oddaljena od peronistične ideologije.

Kam pes tao mol? Že pred začetkom novega predsedniškega obdobja so se mnogi spraševali, kaj bo delal Nestor Kirchner, ko ne bo več predsednik. Sam je razložil, da se bo posvetil gradnji „močnega gibanja“, ki naj tudi v prihodnje zagotovi trdno oblast sedanju političnemu vodstvu. Jasno je, da je po neuspešnih poizkusih zgradi tekaj novega, na pod-

lagi večkrat omenjene „transverzalnosti“ prišel do zaključka, da je najbolje prevzeti justicialistično stranko in jo uporabiti kot vredno orodje za svoje politične načrte. Stranka sama že nekaj časa životari, brez pravega vodstva in brez jasne smeri. To bo sedaj izvedel bivši predsednik. Da skuša izpeljati čim širši vpoklic vsega, kar životari pod peronističnim „dežnikom“ je jasno po dogovoru z Lavagno in po podobnih vabilih De Narvaezu in bivšemu radikalnu Puerti. Celo sedaj enigmatični Duhalde je pozdravil to potezo kot „dobro novico“. Kirchnerjev cilj je jasen: utrditi močno strankarsko strukturo, ki lahko zagotovi nemoteno vladanje za nešteto predsedniških dob.

Ena in ena. Na zunanjopolitičnem področju pa je vrla doživel en uspeh in en poraz. Uspeh je gotovo postopna normalizacija odnosov z Združenimi ameriškimi državami. Po sestanku predsednice gospe Christine z veleposlanikom (Anthony Wayne) sta obe strani podvzeli korake v smeri boljšega medsebojnega razumevanja. Zataknili pa se je postopek izboljšanja odnosov s Svetim sedežem. Argentina je namreč za veleposlanika v Vatikanu predlagala bivšega pravosodnega ministra. Alberto Iribarne je zanimiva politična figura. Predstavnik polemičnega peronizma argentinske prestolnice je bil funkcionar z Menemom, Duhaldejem in Kirchnerjem. Zakaj ga Vatikan ne sprejme kot veleposlanika? Baje, ker je ločen in živi v novem razmerju z neko žensko. V argentinski vladi so hitro razglasili, da se veleposlaniki Mehike, Kubo in Švice nahajajo v enakem stanju, a jih je Vatikan vseeno sprejel. Krivdo mečejo na levo in desno in trdijo, da ne bodo imenovali drugega veleposlanika, če Iribarne ne bo sprejet. Nerešeno je tudi še vprašanje škofa za duhovno oskrbo članov oboroženih sil, potem ko je po polemiki z bivšim škofom Bassotom in po njegovi upokojitvi mesto ostalo prazno.

Prva skrb. Razne ankete že dolgo kažejo, da je največja skrb argentinskega prebivalstva pomanjkanje varnosti. Tudi poletje v tem oziru ni prineslo „počitnic“ in razni kriminalni podvigi sledijo drug drugemu. Guverner province Buenos Aires Daniel Scioli trdi, da številni policistov ne zadošča, da bi zagotovil varnost. Vodja prestolnega mesta Mauricio Macri hoče imeti lastno policijo, a mu vlada ne da potrebnih fondov. Politični manevri se vrstijo, ljudje pa trpijo – vedno bolj. Jasno se kažejo tudi znaki policijske korupcije. Debate ni konca ne kraja, prave rešitve pa nihče ne prinese.

SLOVENCI V ARGENTINI

ZA SPOMIN IN ZGODOVINO

Naši kinti - Markeževini, v slovo

„Izven svojega šihta kraljuje na 'svoji kinti' v Merlo, ki jo menda že vsi izseljeni pozna in kjer se čutijo kot doma“, je pisalo v Svobodni Sloveniji februarja 1954, ob 60-letnici našega ata.

Takrat „naša“ kinta še ni bila naša. Bila je last nun - šolskih sester iz Floresa, mi pa od avgusta 1951 najemniki polovice zemljišča, ki smo ga sredi 60-tih let kupili.

Leta 1954, ko je Perón prišel navsriž s Cerkvio, so pri vhodu na kinto nune zgradile „gruto“, votline z Lurško Materjo božjo, delno Mariji v čast, delno pa, da bi preprečile odprtje ceste, ki je bila že začrtna v katastru in bi delila kinto na dva dela. Ko je bil misijon v Velikem Buenos Airesu leta 1960, so nune postavile skromno

g. Toneta Gošarja, ki ni imel v Argentini sorodnikov in so mu slavje pripravili naša mama. Še se spominjam kako so bili žalostni, ko pri novi maši, ki je bila v Lujanu, niso smeli k obhajilu, ker so zjutraj poskusili en fižol, če je že kuhan - takrat je bil namreč predobhajilni post že od polnoči naprej in zelo strog.

Kakih 14 let smo imeli kokošjerejo - Criadero Carniola. V tistih časih piščancev niso prodajali skoraj na vsakem vogalu - proti koncu leta jih je bilo še posebno težko dobiti, in mnogi Slovenci, tudi od daleč, so jih večkrat prihajali kupovati k nam. Ali pa so jih naročali, tako, da smo ponavadi hodili k mašam, procesijam in na prireditve s cekarji, v katerih smo prenašali „na frišno“ zaklane piščance ali kure, od katerih je rado kapljalo, saj v tistih časih še ni bilo nailon vrečk.

Poglavlje zase so bile koline. Vsako leto smo zredili dve svinji, ki sta na kakšen državni praznik, med 1. majem in 17. avgustom, odvisno od vremena in mraza, prišli pod Ivanov nož. Na predvečer ju je zaklal in razkosal, da se je meso čez noč shladilo, zjutraj navsezgodaj pa je bilo treba zrezati na drobne kose nekaj sto kil mesa, špeha in masti. Ivan je delal klobase, mama so cvrli mast, kdo od bratov je kuhal krvavice - „subprodukto“ je bila godlja - dela je bilo dovolj do trde noči. Na noč so pa začeli prihajati po koline Slovenci iz vsega Buenos Airesa - takrat jih še ni bilo po naših domovih. Seveda je bil vsak kupec postrežen s pečenico in krvavico z zeljem, da ne bi na poti domov omagal. Kuhinja je bila kar premajhna in le počasi so se vsi zvrstili. Če sem hotel, da bo ostalo kaj krvavice za družinsko porabo, sem jih moral skriti, ker Mija ni prenesla, da bi kdo odšel praznih rok. Takšna je bila družinska folklora.

Kinta se je uradno imenovala „La Lomita“, res je na majhnem klancu. Zaradi Lurške votline je bila v okolici znana kot Quinta La Gruta. Imeli smo pa tudi dve živali, po katerih so občasno sosedje kinto poznali. Quinta La Chiva, po precej hudi psici Živi, belgijskem ovčarju, ki nas je skoraj 15 let varovala pred roparji in drugimi tolovaji.

Če se je kdo približal kinti, ga je ustavila pri vhodu. Ako jo je nagovoril po slovensko, ga je spustila naprej, če ne, je pa obiskovalec moral počakati, da se je prikazal kdo od nas. Druga naloga, ki jo je opravljala psica je bila ta: dolga leta je živel na kinto Stane, bivši furman v jeseniški železarni, ki je bil čisto sam na svetu in smo ga vzeli na stanovanje. Kadar je šel v bližino trgovino k don Josetu, je vzel s sabo Živo, ker je ponavadi v „almacenu“ malo preveč pogledal v kozarček. Živa ga je pa potem varno pripeljala domov.

Nekaj časa so kinto poznali tudi kot Quinta La mona. Nekaj let smo namreč imeli meter veliko afriško opico. Neki mornar jo je prinesel v dar tašči brata Joža v zahvalo, ker mu je v taboričnih letih šivala gumbe in perilo. Seveda je to tako praktično dario pristalo na kinto, kjer je bila žival privezana in imela na razpolagokučo in drevo. Opica je bil samec z vsemi tozadevnimi pritiklinami, zato smo rajš rabil hrvaški izraz majmun, kar je bolje odgovarjalo njegovi moški naravi. Takratne lastnice nene so nekajkrat na leto pripeljale na izlet na kinto svoje gojenke. Da bi jih obvarovala neprimernega prizora, so morali naša mama sešiti majhne hlačke, ki mu jih je ob teh obiskih z velikim trudom oblačil Stane, saj se je žival branila z vsemi štirimi, pravzaprav petimi, ker je pri tem uporabljala tudi rep. Naravno modrost je pa majmun pokazal s tem, da se je mladim dekletom prilizoval, starejšim gospjem je pa kazal zobe in jih odganjal.

Precej bi še lahko napisal o kinti: družinska praznovanja, o čebelarjenju in točenju medu, o delu s kurjerejo, ki se je večkrat zavleklo do zgodnjih jutranjih ur, morda se spomnil oseb, za katere smo bili nekaka nadomestna družina.

Množični izleti so prenehali, naši ljudje so si opomogli, Merlo je bil že

Tudi nadškof Šuštar je bil na Markeževini

Naši ata in mama

preblizu, našli so zanimivejše izletne točke, družabna srečanja so potekala v novo nastalih krajevnih domovih.

Že v poznejših časih in skozi vrsto let smo skupina priateljev prirejali par asadov na leto, da so se naši otrocilahko naletali in naigrali v prosti naravi, „ta star“ se pa naklepitali in celo malo brcali žogo - kar smo optimistično imenovali nogomet. Otroci so odrasli, mi smo se postarali in tudi teh asadov je bilo konec.

Brat Cyril se je preselil v Bariloche, jaz sem doštiral in odšel na Antarktiko, potem se pa oženil. Ata so umrli in opustili smo kurjerejo. Galpone smo nekaj časa dali v najem, nazadnje se je v njih nabirala stara šara vse žlahte. Umrli so mama, čez nekaj let še zadnji prebivalec na kinti, sestra Mija, in hiša je ostala prazna.

Prve čase sem otožno hodil po praznih sobah, polnih tišine, spomini so mi uhajali nazaj, ko so bile te sobe polne življenja in direndaja. Spomini na mamo, kako so si prisadevali, da je bila vsa družina popedenana in vsakdo, ki je prestopil prag hiše, postrežen. Na ata, ki so morali na

Ob obisku škofa Gregorija Rožmana

kapelico in od takrat naprej smo imeli na kinti ob nedeljah sveto mašo. Sčasoma je moronska škofija ob kinti zgradila pravo cerkev (nemški Adveniat).

Če se vrnemo na trditev, ki sem jo kot uvod prepisal iz Sv. Sl., lahko rečem, da je malo članov naše skupnosti, ki štejejo petdeset in toliko let, da ne bi bili kdaj na kinti. V tistih letih, ko še nismo imeli avtomobilov je bil Merlo „daleč“ in kinta priljubljena izletniška točka. (V sedanjih čisti slovenčini bi doma temu rekli „rekreacijski objekt“). Na kinto so hodili na izlete najrazličnejše skupine, društva, pevski zbori - največkrat Gallus -, šole, mladinske organizacije, Katoliška Akcija, Družabna Pravda, prijatelji, znani in včasih tudi neznanci. Na Silvestrovo je bilo tu brucovanje z obilo humorja, kar je brucom ostalo v najlepšem spominu. Lenčkovi „misijonarji“ so imeli na kinto pospravo misijonske tombole, ravno g. Lado je kinto krstil za Markeževino. Duhovniki so bili pogosti gostje; spominjam se g. Kalana, ki je prihajal na tarok - ata so radi tarokirali - g. Markiča iz sosednje Pontevedre, g. Hladnika, dokler je vodil romanja predvojnih priseljencev v bližnjo cerkev sv. Antona Padovanskega. Občasno smo imeli tudi penzioniste, ki so prišli za par dni na kinto, da so se odpočili in okreplčali, pod skrbno oskrbo naše mame (nekaj zametek poznejših SPA?). Zdelo se nam je čisto naravno, da k nam lahko pride kdorkoli in kadarkoli, vsi so bili gostoljubno sprejeti in „po slovensko“ postreženi. Skoraj ni bilo nedelje, še manj pa sobote, da bi bili sami.

Večje skupine so ponavadi imele asado, večkrat so meni naročali nakup vsega potrebnega, po takratnih porcijsah bi sklepal, da v tistih časih anoreksija še ni bila v modi.

Zabave ni manjkovalo: nogomet, med dvema ognjemama, koza šči, se gremo loviti ali skrivat, podrti most, klepet, proti večeru pa petje. To, da je bilo v hiši samo eno stranišče ni preveč motilo. Drevje na kinto je dajalo tudi prijetno senco.

Kinto so počastili s svojim obiskom kar trije ljubljanski škofje, dr. Gregorij Rožman, dr. Alojzij Šuštar in sedanji kardinal dr. Franc Rode.

Kako leto po prihodu smo imeli tudi novomašno slavje

Ob mamini 85-letnici

starla leta še vedno delati in imeti skrbi s kurjerejo. Kako se sedaj prepozno kesam, da nisem pustil kure in piščance ob strani in se z atom pogovarjal o predvojnih, medvojnih in povojskih letih - ko so vendor bili protagonist v svojem okolju. Spomini na Mijo, kako je zjutraj vstajala zadnjo minuto, tekala po hiši in hitela, da ne bi zamudila vlaka za na delo v Titorerija Morón - zagotovili so mi, da jo je na postaji v Merlo vlak tudi kakšno minuto počakal. Na petkove večere, ko je že v temi začela s pripravljanjem zvezkov za v solo - njena ljubezen. S Cirilom sva morala priskočiti na pomoč, on je v zvezke risal, jaz pa pisal lepopisne črke za nižje razrede. To se je ponavadi zavleklo kar do 3 - 4 h zjutraj. In pa na večerni družinski rožni venec, ki je moral biti, četudi smo od utrujenosti napol pospali okrog mize, z dodatnimi ocenaši, ki jim ni bilo konca.

Hišo smo počasi praznili, knjige porazdelili med sorodnike, priatelje in Slovensko hišo, na stotine, morda tisoče Mijini pisem in zapiskov požgali, šolsko zapuščino pa odpeljali na Pristavo - njen drugi (?) dom - , kjer nedotaknjena čaka na prihodnjega kronista naših šol.

Za konec sem še snel križ iz bogkovega kota, v spalnici staršev slike v mladosti umrlih bratov in brezjansko Marijo, v Mijini sobi slovenske koledarje in pokrajinske slike.

Prazna hiša je začela propadati in je čakala na „topadoro“, ki jo je konec novembra zravnala s tlemi, zemljišče pa, da se ga sparcelira.

S tem se zapira poglavje naše družinske zgodbe in pa tudi že minulo, lepo in veselo poglavje naše slovenske izseljenske skupnosti.

Franci Markež

SAN JUSTO**Božično jutro**

Na samo božično jutro smo se zbrali sanhuški farani v naši stolnici - sv. Justa in Pastorja. Prisostvovali smo praznični sveti maši, ki jo je daroval naš dušni pastir g. pater dr. Alojzij Kukovica in pri kateri je slovesno in ubrano prepeval Mešani pevski zbor San Justo. Po bogoslužju smo se srečali pred cerkvijo vsi prijatelji in domači ter si polni upanja in krščanskega optimizma zaželeti vesel in blagoslovjen božič.

Počasi smo se pomaknili v veliko dvorano Našega doma, kjer so nas čakale praznično okrašene mize z božičnim motivom: bele sveče, ki jih je krasilo zelenje, storži in živo rdeče vrtnice.

Ob prazniku Kristusovega rojstva so pozdravili vse navzoče: ga. Mici Malavašič Cassullo, predsednica Našega Doma; voditeljica Balantičeve šole, ga Irena Urbančič Poglajen ter v imenu naše krajevne Zveze mater in žena,

Veličasten pogled na oder in dvorano med božičnico

ga. Nežka Lovšin Kržišnik. Pridružili so se z dobrimi željami tudi Ana Klara Zafra, predsednica mladinske organizacije; Matjaž Oblak, v imenu mladcev in mladenk ter g. Stane Mustar, ki nam je izročil božični pozdrav upokojencem.

Letos je božična akademija zedinila v pesmi otroke Balantičeve šole, ki so se prikazali na odru v bogatih, božičnih oblekah. Z živahnimi pesmimi, polni upanja in veselja, so povezovali žalostni prizor revnega otroka, „Deklico z vžigalicami“. Popeljali so vse navzoče v mrzli in sneženi sveti večer, kjer se doživila nasprotje med bogatim praznovanjem božičnega praznika in skrita, tiha želja plemenite duše, ki odkrije srečo le takrat, ko začuti ljubezen in bližino Novorojenega Deteta. Pod vodstvom gdč. Danice Malovrh, gdč. Anice Mehle, ge. Marije Krajnik Štrubelj ter ge. Kristine Skvarča Šenk so nam doživeto prikazali skrivnosten pomen prelepega praznika. Korajžno in z velikim navdušenjem so zapeli pesmi: „Uprežimo sani“, „To je noč“, „Praznična“, „Spusti ta božič v srce“, „Zvezdo“, „Ko so pastirji“ in „Zavriskajte Bogu“. Mlajši otroci 1., 2. in 3. razreda, oblačeni v bele snežinke so pa sodelovali s pesmima: „Bele snežinke“ in „Dvanajsta je ura“, ki opisuje veselje Device Marije, ki je rodila Odrešenika sveta.

Pri tej uspešni in doživeti predstavi je imel veliko zaslugo naš mojster g. Tone Oblak, ki je s sodelovanjem staršev Balantičeve šole pripravil čudovito sceno. Ko se je odprl zaslon, smo zagledali topel dom s pečjo in bogato pogrnjeno mizo ter božični drevešček in žive jasli. Medtem, je zunaj, na cesti, pritiskal mráz in snežinke so padače na oder. Letos je Novorojeno Dete predstavljal Valentijn Bregar Bruno. Devico Marijo in svetega Jožefa sta uprizorila njuna starša: Cilka Bregar in njen mož Riky Bruno.

Veliko hvaležnost smo dolžni Marku in Matjažu Štrubljiju ter Eriku Oblaku, ki so imeli na skrbi zvok in luči.

Iskrena hvala vsem, ki neutrudno in v najboljšem razpoloženju priskočite vedno na pomoč!

Ob koncu akademije smo vsi navzoči še čustveno zapeli pesem „Sveta noč“. Sledil je tradicionalni božični zajtrk s poticami, ki so jih dobrovoljno spekle naše matere in stare mame.

Tako smo v San Justu doživel božično jutro in se veselili rojstva našega Zveličarja, ki z novo močjo pride med nas, s klicem miru, sprave in prijateljstva.

Erika Poglajen

Silvestrovanje v Našem domu

Kot se že vrsto let zberemo za Silvestrov večer v Našem domu, smo se tudi ob koncu preteklega leta srečali člani in prijatelji s svojci, da bi se skupaj poslovili od minulega leta in vstopili v Novo leto 2008.

Silvestrov večer je drugi sveti večer. Je večer v katerem se zahvalimo za vse prejete dobrote v preteklem letu in prosimo Boga za pomoč in varstvo v prihajajočem letu.

Zgornja velika dvorana Našega doma je bila res lepo in priložnostno pripravljena. Bogato obložena osrednja miza ter pestro vzdušje so že bili pred nami. Zahvaliti se moramo, da je ta večerja bila vabljiva za okus in prijetna za oči. Gospe Isabel Bogataj Tomaževič in Nanci Bogataj Markovič sta kot vrsto let tudi letos skrbno in elegantno okrasili mize z božičnimi okraski. Pri pripravi so sodelovali odborniki in mladina Našega doma. Gospe krajevne zvezde mater in žena ter skupina mož so pripravili izvrsten jedilnik. Za praznično okrasitev odra je mojstrsko poskrbel Tone Oblak. Pri pripravi luči in zvoka sta sodelovala Erik Oblak in Luka Štrubelj.

Pred nas sta stopila napovedovalca Nadja Žgajnar in Vanči Štrubelj ter nas prisrčno pozdravila in povezovala večerni program.

Po lepi slovenski navadi je predsednica doma ga. Mici Malavašič Cassullo v spremstvu inž. Janeza Beliča pokadila

Sveta družina v Našem domu

in blagoslovila vse prostore skupnega doma.

Silvestrov večer je bil številno obiskan, letos še z gosti iz Slovenije.

Ko se je približala polnoč, čas čarobnih sekund, ko se preliva staro leto v novega, trenutek upanja, pričakovanja, veselja, čustvenosti ter dobrih želja, nas je pozdravila predsednica Našega doma. Zahvalila se je za vse delo in pridno sodelovanje skozi celo leto.

Bila je res magična noč! Otroci so se iz dvorane z veselo božično pesmijo približali na oder k jaslicam in k okrašenim božičnim dreveščkom. Z navdušenjem so zapeli Ježušku na čast in gostom v dvorani tri božične pesmi pod vodstvom Lučke Oblak Čop. Polni upanja in srčne želje so otroci pustili svoje čeveljke ob kaminu. Tudi mali Avguštin je še zadnji trenutek pohitel s svojimi čeveljki, nato poljubil Ježuško v jaslih, v upanju, da bo tudi on obdarjen na sveti večer.

In kdo mislite, da je otroke in vse goste razveselil s svojim obiskom? Ob čudoviti božični melodiji so slovesno prišli na oder sveti Trije Kralji. Priklonili so se Sveti družini, potem so pozdravili še vse navzoče. V verzih so čestitali za vse storjeno delo skozi preteklo leto in želeti tudi vse najboljše želje za prihajajoče leto. S seboj so prinesli darila za otroke, nato so pa presenetili z darili tudi vso dvorano.

Čarobni večer je zaključila skupina mladih: Nevenka Belič, Marjana in Mili Fantini Belič, Milan Godec, Cecilia Kržišnik, Ivan in Maksi Malovrh, Lučka in Veronika Marinčič, Tonči Oblak, Debora in Vanči Štrubelj ter Sebastjan Žgajnar. Mladi so se z elegantnimi oblekami in gibi zavrteli pred nami ob zvokih nam preznanega slovenskega Slakovega valčka. Ples sta naučili Lilijana Mehle Močnik in njena hčerka Lučka Močnik. Za maskiranje in pričeske so poskrbele Ana Klara Zafra in Magdalena Oblak Žgajnar. Publike je bila tako navdušena nad plesom, da je prosila za

Plesna skupina med silvestrovanjem

ponovitev. Mladi so z veseljem ustregli in ponovili valček po celotnem programu.

Skupini nastopajočih se je še ob koncu približala predsednica Našega doma. Vsi skupaj so nazdravili in nam zaželeti srečno ter blagoslovjeno Novo leto 2008.

Prišel je na vrsto še eden najlepših trenutkov večera, ko si vsa dvorana seže v roke in si zaželi najlepše in najboljše želje za prihajajoče leto. Nazdravili smo in se zavrteli ob prijetni glasbi, polni upanja, da bi se še mnogokrat tako veselo in prijateljsko srečali.

-m -k

HODIL PO ZEMLJI SEM NAŠI...**Celje II**

Staro mesto se je razvilo v času Celjskih grofov, ki so utrdili Stari grad, sezidali obzidja in obrambne stolpe in veliko mestnih naprav. Veliko tega se je izgubilo ob požaru 1789. Enega od obrambnih stolpov so sredi prejšnjega stoletja povezali z novozgrajenim Slovenskim ljudskim gledališčem. Od obzidja se je ohranil Vodni stolp, ki je obnovljen.

Sedaj se pa malo oglejmo to zgodovinsko in zanimivo mesto.

Trg Celjskih knezov, na njem stoji Knežji dvorec ali Spodnji grad. Prvotna stavba je iz srednjega veka, Celjski grofje so jo povečali in imeli tu svojo rezidenco. Kasneje so grad preuredili v vojašnico.

Na tem trgu stoji tudi **Narodni dom** (1897), neorenesančna stavba, večkrat predelan, sedaj ji vračajo prvotni videz. V njej je občina.

Nasproti Narodnega doma je Prothasićev dvorec iz ok. 1770, dobro ohranjena pozobaročna stavba.

Ob Trgu se začenja **Prešernova ulica**, ob njej je stavba, ki so jo sezidali sredi 13. stoletja kot Minoritski samostan. Leta 1808 so red razpustili in stavbo preuredili v

kaznilnico, en del v njej je bil zloglasen zapor Stari pisker. K samostanu je spadala **Marijina cerkev**, iz 14. stoletja a večkrat predelana, zadnje prezidave so iz druge polovice 19. stoletja (ko sem bil oktobra 2007 v Celju je bila cerkev zaprta in zunanje stene prekriti; zgleda, da so zopet nekaj delali). Na zakristijskem portalu je relief Marije, iz 1360, ob kateri klečita, domnevno, Herman I in Ulrik I. Pod nekdanjim glavnim oltarjem je bila grobnica Celjskih grofov. Na oltarni steni je freska Marijinega vnebovzetja. Poleg cerkve je stal Magistrat, v katerem je sedaj Muzej novejše zgodovine - do nedavnega, Muzej revolucije.

Iz Trga Celjskih grofov se pride na **Muzejski trg**, kjer stoji Stara grofija, renesančna stavba iz okoli 1660, pozneje so ji prizidali arkade, sedaj je sedež Pokrajinskega muzeja.

V njem je znameniti Celjski strop (pred 1603), ki je vrh renesančnega slikarstva in izjemni primer iluzionističnega slikarstva na Slovenskem.

V Muzeju je razstavljenih več zbirk, med drugimi, antično gradivo od Keltov

do Rimljancev, arheološka razstava, od paleolitika do naselitve Slovanov, predstavljeni so Celjski grofje, etnološka zbirka predmetov iz okoliških krajev in še kaj.

Drugi pomembni trgi so:

Glavni trg, obdan s hišami z baročnimi fasadami, na sredi stoji Marijino znamenje iz 1776. Na enem od vogalov je Zavod za varstvo kulturne dediščine.

V bližini je **Slomškov trg** z opatijsko cerkvijo sv. Daniela, ki je ena najstarejših stavb v mestu, saj je njena prednica iz začetkov 13. stoletja. Glavni oltar je beneški, stranski je delo domačega rezbarja Ferdinanda Galla. Na stenah je več reliefnih nagrobnikov. Okoli 1400 so Celjski grofje prizidali Marijino (Celjsko) kapelo, ki je bogato okrašena. V oltarju je kip Pietá, po stenah freske, oboje iz začetka 15. stoletja, posebno pa še izstopajo bogato klesani okrasi. Ob cerkvi je Slomškov kip.

Nasproti avtobusne postaje stoji **cerkev sv. Maksimilijana**, škofa, ki naj bi ga tu leta 283 obglavili Rimljani. Ob cerkvi je spomenik Primožu Trubarju, ki je tu nekaj časa kaplanoval.

Če gremo ob južni strani mesta preko mosta čez Savinjo in potem malo na desno, pridemo po precej dolgih pokritih stopnicah do **kapucinskega samostana** s cerkvijo, posvečeno sv. Ceciliji. Med 2.

svetovno vojno so v samostanu Nemci imeli zbirališče za Slovence, ki so jih potem preseljevali v Nemčijo ali Srbijo. Od cerkve malo naprej ob Savinji, se razteza velik naravni park.

Na **Grajskem hribu**, kaka 2,5 km iz mesta, stoji **Stari grad**. Prvotno romansko stavbo iz 12. stoletja, so Celjski grofje prezidali v razkošen grad, s trojniimi obrambnimi zidovi in stolpi, ki je bila največja utrdba na Slovenskem. Sredi grebena stoji štirinadstropni Friderikov stolp. Celjani so grad zapustili kmalu po letu 1400 in se preselili v mesto, v Knežji dvorec - Spodnji grad. V gradu so naprej živeli oskrbniki, v 18. stoletju je bil izpraznjen in je začel razpadati. Sedaj ga počasi obnavljajo. Iz ohranjenega Friderikovega stolpa je lep razgled po okolici. Poleti se vrše na gradu prireditve.

Vzhodno od mesta se dviga **Aljažev hrib**, z znamenito Kalvarijo. Sestavlja jo štiri kapele s prizori križevega puta in skupina Golgot. Na vrhu je cerkev sv. Jožefa, zgrajena 1680 v zahvalo, ko je bilo konec kuge v mestu.

Po poti mimo kapucinske cerkve se pride na **Miklavžev hrib**, s cerkvijo sv. Miklavža, iz 14. stoletja, v njej so trije zlati oltarji.

Zbral in priredil Franci Markež

NOVICE IZ SLOVENIJE

NOVA KAPELA

Na Onkološkem inštitutu (OI) je ljubljanski nadškof Alojz Uran blagoslovil novo kapelo, ki jo je oblikoval Matija Marinko, mozaik v njej pa je delo jezuita Marka Ivana Rupnika. Arhitekt Marinko pa je povedal, da je delo v notranjosti kapele financirala bolniška župnija. O sami ceni del pa ni žezel govoriti. Z načrtovanjem kapele so začeli septembra leta 2006, z deli pa februarja lani, je dejal. Arhitekt je tudi poudaril, da je kapela velika okrog 40 kvadratnih metrov, sprejme pa nekaj več kot 30 ljudi. Prostor so načrtovali na OI, Marinko pa jo je skupaj z Rupnikom oblikoval. Marinko je dejal, da je kapelo opremil z reliefimi stenami in spuščenimi stropi. Ob tem je naredil tudi oltar in svetila. Pri oblikovanju pa je uporabil različne materiale, med njimi tudi les in polirano medenino.

VISOK OBISK

V januarju 2008 je ljubljansko stolno cerkev sv. Nikolaja obiskal generalni sekretar Organizacije združenih narodov, Ban Ki-moon.

V imenu ljubljanskega nadškofa in metropolita msgr. Alojza Urana, ki se je mudil na obisku ad limina apostolorum v Rimu, so ga sprejeli apostolski nuncij v Republiki Sloveniji msgr. Santos Abril y Castelló in predstavniki ljubljanskega stolnega kapitla. Korejski diplomat Ban Ki-moon je od 1. januarja 2007 osmi generalni sekretar Organizacije združenih narodov zapored, ki je od leta 1945 osrednja svetovna ustanova za zagotavljanje miru, človekovih pravic in prijateljskega sodelovanja med narodi. Sprejeli so ga Sloveniji predsednik Turk, premier Janša in drugi.

ŠTEVILLO PREBIVALCEV NARASLO

Število prebivalcev Slovenije se je po podatkih Statističnega urada RS v tretjem četrletju leta 2007 povečalo za 4929 ali za 0,2 odstotka. Pri tem je število moških naraslo za 4317, število žensk pa za 612. Konec septembra 2007 je tako v Sloveniji živilo 2.024.335 prebivalcev, od tega 1.024.893 žensk in 999.442 moških. Poleg števila prebivalstva je v tretjem četrletju leta 2007 naraslo tudi število oseb s slovenskim državljanstvom in sicer za 668. Konec septembra 2007 je tako v Sloveniji živilo 1.957.352 oseb z slovenskim državljanstvom. Od tega 1.008.207 žensk in 949.145 moških. V podatke niso vključene osebe, ki začasno prebivajo v tujini.

TRIDESETA V MODERNI GALERII

V ljubljanski Moderni galeriji predstavljajo prvi del študijskega projekta Umetnost tridesetih let iz zbirk Moderne galerije za obdobje 1928-1934. Razstava je tematska predstavitev likovnega gradiva zbirk Moderne galerije. Prvi del projekta, katerega avtor je kustos Igor Kranjc s sodelavkami, se osredotoča na leta med 1928 in 1934 in prek umetniških del obravnava umetnost in kulturo desetletja tik pred drugo svetovno vojno. Posebnost razstave in spremljajočega študijskega zvezka je avtorjev splošni oris obdobja in umetnostnozgodovinske interpretacije razstavljenih del, ki je nastala ob upoštevanju konteksta obdobja, v katerem so dela nastala.

PO SVETU

PREDSEDNIŠKA TEKMA V ZDA

Bivši guverner ameriške zvezne države Mitt Romnez je odstopil iz predsedniške kampanje za nominacijo republikanske stranke in s tem zagotovil, da bo stranka imenovala prvaka senatorja Johna McCaina. Senatorka Hillary Clinton in senator Barack Obama pa se potegujeta za delegate. Barack Obama je po zmaghah na strankarskih volitvah in zborovanih minuli konec tedna zmanjšal zaostanek za Hillary Clinton po številu osvojenih delegatov za demokratsko konvencijo.

KOSOVO

Prištinski dnevnik Koha ditore je v izdaji dne 9. februarja poročal, da bo Kosovska skupščina neodvisnost pokrajine razglasila 17. februarja, vendar bo odločitev o tem stopila v veljavno marca. Dnevnik se pri tem sklicuje na vire iz Bruslja in drugih evropskih prestolnic, ki pravijo, da je to del usklajenega procesa med Prištino, Washingtonom in Brusljem. Časnik še poroča, da bo po pričakovanjih večina držav deklaracijo sprejela, med njimi Velika Britanija, Francija, Nemčija. Po navedbah virov iz Bruslja je možno, da bosta odločitvi nasprotovala Ciper in Romunija. Srbski predsednik Boris Tadić je na konferenci v Münchenu opozoril, da bo Srbija v primeru razglasitve neodvisnosti Kosova, to odločitev razveljavila ali pa začela pravni postopek za njeno razveljavitev. Tadić je dodal, da Srbija želi nadaljevanje pogajanj ter doseglo kompromisne rešitve, ki bo sprejemljiva za obe strani.

VOLITVE BREZ OPAZOVALCEV

Urad Organizacije za varnost in sodelovanje v Evropi za demokratične ustanove in človekove pravice je sporočil, da ne bo opazoval ruskih predsedniških volitev, 2. marca.

PISALI SMO PRED 50 LETI

OSEBNE NOVICE

Družinska sreča. V Munro je bil krščen Miha Peter Aljancič, sin g. Vinka in ge. Francke roj. Borštnar. Otroka je krstil č. g. Anton Smolič, botrovala sta pa bogoslovec g. Matija Borštnar in ga. Filipina Marinčič. Družino g. Jožeta Lovšina in njegove žene ge Angelce roj. Moder v San Justo je razveselila hčerka. V družini g. Antona Mastnaka in njegove žene ge Karle, roj. Repar v Tabladi so pa dobili sina. Srečnim družinam naše čestitke!

SAN MARTIN

Družabna prireditve Slovenske besede je bila preteklo soboto 25. januarja v Santos Lugares. ... Udeležilo se je nad 300 rojakov od vseh strani Vel. Buenos Airesa. Ves čas prireditve je bilo živahno in domače razpoloženje. Orkester Moulin Rouge, v katerem igra tudi več Slovencev, je dokazal, da spada med odlične orkestre. Igral je tudi slovenske pesmi ter znane evropske valčke in polke.

LANUS

Tokrat je bila naša slovenska dvorana in vsi, ki smo se v njej nahajali, veselo presenečeni nad svojevrstno prireditvijo, katero so nam pripravili naši najmlajši. Težko je najti pravih besed zahvale, ki bi šle gdč. Virantovi za vse žrtvovane ure, za vsa dragocena prizadevanja, katera so lastna le nekatrim. Bili smo povabljeni, da slišimo in vidimo, kar je po navadi zaupano le trdim šolskim klopfem. ... Stremeli smo v ploskali. Stremeli nad visoko stopnjo znanja o naši domovini, preljubi Sloveniji, o našem Bogu in veri še posebno, ploskali smo za nagrado njim, ki so se trudili tako uspešno skozi vse leto. ... Za konec nekaj suhoparnih številk: v preteklem šolskem letu je obiskovalo slovenski tečaj 65 otrok. V nižji skupini jih je bilo 38, v višji pa 27. ... Pouk se je vedno vrnil ob sobotah popoldne in to v dvorani slovenskega doma vse tedne v letu. Bog daj, da bi čez leto dni mogli oglasiti zopet med temi vrsticami z isto ali pa še boljšo ugotovitvijo.

-RS

Svobodna Slovenija, 30. januarja 1958 - št. 5

OSEBNE NOVICE

Družinska sreča. V družini g. Jožeta Šemeta in njegove žene ge Ivanke roj. Bidovec v Lomas del Mirador so dobili hčerko, ki bo pri krstu dobila ime Irena-Marta. Družino g. Jožeta Groznika in njegove žene ge Marije roj. Zupanc je tudi razveselila hčerka. V družini g. Japlja Antona in njegove žene ge Marije roj. Mehle v Miramaru so dobili sina. Sinko je osrečil tudi družino g. Lojzeta Marušiča in njegove žene ge Marije roj. Glavič v Mendozi. Pri krstu je dobil ime Edvard Luis. Srečnim družinam naše čestitke.

SAN MARTIN

Sestanek Slovencev in Slovenk, ki žive v občini San Martin in v okolici ter se zanimajo za lastni društveni dom v San Martinu, bo v nedeljo 9. februarja po maši (okoli 10. ure) v prostorih poleg župne cerkve v San Martinu.

Svobodna Slovenija, 6. februarja 1958 - št. 6

Organizacija ima dolžnosti do 56 držav članic, vendar je Rusija uvedla omejitve, ki niso v skladu z načeli za opazovanje volitev. Ruska volilna komisija je namreč določila omejitve glede časovnega trajanja misije in števila opazovalcev.

SRBSKE VOLITVE

Sedanji predsednik in kandidat Demokratske stranke Boris Tadić je ostal na predsedniškem položaju po volitvah, 4. februarja. Po 98,8 odstotka preštetih glasov je prejel 50,57 odstotka podpore. Kandidat Srbske radikalne stranke Tomislav Nikolić je dobil 47,71 odstotka glasov, poroča srbska tiskovna agencija Tanjug. Volilna udeležba je bila po teh delnih izidih 67,6-odstotna, pet odstotnih točk višja kot v prvem krogu. Zmagal srbskega predsednika Borisa Tadića je jasen dokaz odločitve Srbije za evropsko pot.

SVOBODNA SLOVENIJA / ESLOVENIA LIBRE

Fundador: MILOŠ STARE / Director: Antonio Mizerit / Proprietario: Asociación Civil Eslovenia Unida / Presidente: Alenka Godec / Redacción y Administración: RAMON L. FALCON 4158 - C1407GSR BUENOS AIRES - ARGENTINA / Teléfono: (54-11) 4636-0841 / 4636-2421 (fax) / e-mail: eslovenia@sinectis.com.ar

Za Društvo ZS: Alenka Jenko Godec / Urednik: Tone Mizerit

Sodelovali so še: Tine Debeljak (slovenska politika), Gregor Batagelj (dopisnik v Sloveniji), Marta Petelin, Franci Markež, Jože Horn, Erika Poglajen in Mirjam Oblak.

Mediji: STA, Radio Ognjišče, Družina.

RESUMEN DE ESTA EDICIÓN

ESLOVENIA EN LA ARGENTINA

En Eslovenia la revista Demokracija publicó la nota que se transcribe en el editorial. Con el motivo de los 60 años de la Asociación Eslovenia Unida, se describe sucintamente la historia de los eslovenos en la Argentina. El artículo se divide en cuatro puntos. El primero destaca los trabajos de recopilación histórica donde se relatan los "logros monumentales" tanto de la Asociación como de la Misión Católica. El segundo, hace hincapié en los cursos de idioma esloveno, que se crearon desde el inicio con el trabajo gratuito de los maestros, y en torno de los cuales surgieron los centros. El tercer punto está dirigido a los eslovenos que viven en Eslovenia y se pregunta qué partes de todo el trabajo religioso, cultural, político y organizativo realmente conocen. Añade aquí, que las personas, que lograron mantener el sentir esloveno, son personas que perseveraron en lo suyo. Sin medios materiales lograron organizar y guiar a la colectividad. El último punto, afirma que debajo de todas las actividades visibles de la colectividad está presente la fuerza, cuyas raíces son el recuerdo de los hermanos muertos trágicamente, mártires de la religión. El motivo de estos 60 años está en la trágica historia a la que sobrevivieron y son testigos. (Pág. 1)

LOS OBISPOS EN EL VATICANO

Los obispos eslovenos estuvieron en el Vaticano. Su visita fue ad limina apostolorum. Esta es obligatoria para los obispos de todos los países, cada 5 años. Durante los encuentros con diversas personalidades del ámbito eclesiástico del Vaticano, los obispos de Eslovenia fueron alentados a mantener contacto más personal con los sacerdotes. Se habló de la candidatura de canonización del beato Slomšek, y los pasos para beatificar al arzobispo Vovk y al obispo Gnidovec. Durante la audiencia con el papa Benedicto XVI, quién estaba bien informado de la situación en Eslovenia, los obispos invitaron al Santo padre a una visita pastoral al país. (Pág. 1)

UN POCO DE CULTURA

El pasado 8 de febrero se celebró en Eslovenia el día de la cultura al commemorar el aniversario de la muerte del mayor poeta esloveno France Prešeren. La asociación de Eslovenos por el mundo organizó un acto cultural en Ljubljana. Formaron parte del programa el grupo teatral de Slomšek dom, que estuvo de gira en Eslovenia del 5 al 11 de febrero, presentando la versión eslovena de Esperando la carroza (traducción de Miha Gaser), por distintos puntos del país. (Pág. 2)

RECUERDOS E HISTORIA

El relato de Franci Markež nos remite a la quinta en Merlo donde de pequeño vivía con su familia y que años atrás supo ser el centro predilecto para las excursiones de un nutrido grupo de eslovenos. Casi no había sábado, ni domingo que estuviera la familia sola. En su relato incluye anécdotas y describe algunos detalles de aquellos tiempos, para que quién alguna vez estuvo allí, pueda viajar en el tiempo y recordar. Enumera las mascotas del lugar, remite al criadero de pollos, la fiesta de año nuevo de los universitarios, la diversión, los asados, las charlas. Con el correr de los años la quinta quedó vacía... En noviembre hubo que tomar una decisión, que implicó cerrar un feliz capítulo de la familia Markež y seguramente, de toda la colectividad eslovena. En recuerdo a los intensos momentos allí vividos decidió escribir el artículo y dejar registro de aquellos años felices. (Pág. 3)

LAS FIESTAS EN NAŠ DOM

En el centro esloveno de San Justo celebraron el nacimiento del niño Jesús el 25 de diciembre. El día inició con la misa y luego siguió en el salón del centro con un concierto de canciones navideñas, acompañados en el escenario por un pesebre vivo. También en Naš dom se le dio la bienvenida al 2008, el 31 de diciembre. Todos colaboraron para lograr que la noche fuese realmente mágica. El espacio decorado, las mesas llenas de exquisiciones... los niños cantaron villancicos y dejaron sus zapatos... ¡Llegaron los Reyes Magos! Luego, un grupo bailó al compás del vals. El broche de la noche fueron los mejores deseos y augurios para el nuevo año que acababa de comenzar. (Pág. 4)

Naročnina Svobodne Slovenije: za Argentino \$ 150, pri pošiljanju po pošti \$ 190, Bariloche \$ 175; obmejne države Argentine 120 USA dol.; ostale države Amerike 135 USA dol.; ostale države po svetu 145 USA dol.; vse za pošiljanje z letalsko pošto. Z navadno pošto 95 USA dol. za vse države. *Svobodna Slovenija izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS.*

Čeke: v Argentini na ime „Asociación Civil Eslovenia Unida“, v inozemstvu (bančne čeke, ne osebne) na ime „Antonio Mizerit“.

Oblikovanje in tisk: TALLERES GRÁFICOS VILKO S.R.L. / California 2750 - C1289ABJ Buenos Aires - Argentina - Tel.: (54-11) 4301-5040. - E-mail: info@vilkocom.ar

Correo Argentino Suc. 7	FRANQUEO PAGADO Cuenta № 7211
R. Nac. de la Propiedad Intelectual № 881153	

MALI OGLASI**TURIZEM**TURISMO BLED
EVT Leg. 12618
Dis. 2089de Lucia Bogataj
H. Yrigoyen 2682 L. 5 - San Justo
Tel. 4441-1264 / 1265
Počitniški dom „Dr. Rudolf Hanželič“ sporoča, da je gostom na razpolago vse leto. Tel.: 03548-494046; Mobitel (011) 15-6152-9978; e-mail: hoteldecampo@yahoo.com.ar**ZDRAVNIKI**

Dr. Klavdija V. Bavec - Nevrolog, Nevropsihiatrer, Konzultor v Ramos Mejiji, Tabladi in Belgrano. Ordinir ob ponedeljkih in torkih od 13. do 19. ure. Ob sobotah od 9. do 14 ure. Prijava na telefon: 4652-7967. Nujno na 15-6942-7574.

ZOBOZDRAVNIKI

Dr. Damijana Sparhakl - Zobozdravnica - Splošna odontologija - Belgrano 123, 6. nadstr. "4" - Ramos Mejia - Tel.: 4464-0474

ADVOKATI

DOBOVŠEK & asociados - odvetniki. Zapuščinske zadeve. Somellera 5507, (1439) Buenos Aires. Tel/Fax: 4602-7386. E-mail: jdobovsek@hotmail.com

Dr. Marjana Poznic - Odvetnica - Uradna prevajalka za slovenski jezik Lavalle 1290, pis. 402 - Tel. 4382-1148 - 15-4088-5844- mpoznic@fibertel.com.ar

**VALUTNI TEČAJ
V SLOVENIJI**
12. februarja 2008

1 EVRO	239,6 SIT
1 EVRO	1,45 US dolar
1 EVRO	1,45 KAD dolar
1 EVRO	4,69 ARG peso

Počitniški urnik v Slovenski hiši

Pisarna Zedinjene Slovenije, uredništvo in uprava Svobodne Slovenije ter Dušnopastirska pisarna bodo v počitniškem času do novega sporočila uradovale **od ponedeljka do petka, od 12. do 18. ure. Prosimo rojake, da ta urnik upoštevajo!**

Slovenija v Argentini**Nad. s 1. str.**

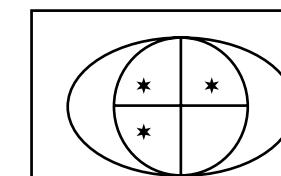
organizacijskega dela Slovenci v domovini poznamo in cenimo. Koliko so bili ti dosežki — brez primere v naši zgodovini — upoštevani, sprejeti in cenjeni kot dosegli slovenskega naroda? Je Zedinjena Slovenija — z njo pa članstvo vseh njenih organizacij — za vse to izjemno delo kdaj prejela od Republike Slovenije primerno uradno priznanje in zahvalo? Ni mi znano. Gluha loza ne da odmeva. Kako je to mogoče? Kako ne videti izrednih razsežnosti tega, kar je ustvarila slovenska skupnost v Argentini? Tu zadenemo ob žalostno vprašanje o slovenskem intelektualcu, o njegovi umski samozadostnosti in odtujenosti slovenskemu narodu, a pustimo ga ob strani. Pomislimo raje na to, kaj je v žitu Zedinjene Slovenije takšnega, kar lahko ceni sleherni Slovenec, takšnega, da more nagovarjati vsakega človeka našega rodu, ki je pripravljen videti resnico, tudi med partizani in njihovimi potomci?

1. Ljudi, ki so se povezali in ki jih predstavlja Zedinjena Slovenija, nedvomno zaznamuje hotenje biti in ostati, kar si, tudi v najtežjih okolišinah; se ne utopiti, ne izginiti v množici; živeti iz sebe, vztrajati v svojem, tudi za veliko ceno. Ali bi ne

moralni danes, ko tako negujemo svojo „drugačnost“, individualizem in njegove pravice, videti v teh ljudeh učiteljev, vzornikov in predhodnikov (razen če je morda naš individualizem kaj čisto drugega kakor njihovo vztrajanje v svojem ...)?

2. Kdo bi ne cenil izjemne organizacijske zmožnosti, človeške zmogljivosti teh ljudi, ki so sprva brez kapitala, brez pedi zemljišč ali drugega premoženja ustvarili toliko slovenskih domov, cerkva in šolskih prostorov? Toliko prireditve, kulturnih večerov, knjižnih izdaj itn. — vse z lastnim delom, brez sleherne državne subvencije, celo brez telefonov in fakov, ki jih dolgo niso imeli. Človek bi moral biti slep, da bi se temu ne čudil.

3. Kdo samo preleti kazalo omenjenega Zbornika ob 50-letnici Zedinjene Slovenije in ga ne slepi pristranost, vidi, da so ti ljudje pol stoletja razvijali pluralno politično in demokratično kulturo, pluralno ne samo na papirju, ampak zares, ko je bilo treba med raznimi gibanji skleniti marsikateri kompromis, da so ohranili enotnost — ker so spoštovali drug drugega, čeravno so si bili zelo različni. Medtem ko smo imeli v Sloveniji totalitarno nasilje in enoumje, so imeli v Zedinjeni Sloveniji pahljačo organizacijskih oblik, od političnih do kulturnih in verskih; prof. Komar je denimo leta

**G. JOŽE
RAZMIŠLJA****Umetnost
poslušanja**

jih poslušamo.

Poslušanje je velika šola in velik pouk. Starejši ljudje so lahko naši veliki učitelji, če jih poslušamo, a ne tako, da gre pri enem ušesu noter, pri drugem pa ven. Oni nas morejo veliko naučiti za življenje. Potrebno je poslušanje in prenos v življenje.

So ljudje, ki radi in veliko govorijo. Podobni so tistim, ki jih Jezus omenja, da mislijo, da jih bo Bog uslišal zaradi mnogih besed. Mislijo namreč, da vse vedo. Ni primerno vedno jih odgovarjati. Bolj popolno je molčati, povedati pa, da je prav ali ne, samo če gre za velike in važne stvari. Takrat ne smemo samo poslušati, če gre za dobro

Potem pa hoče, da te njegove govore prenesemo v življenje, da po njih živimo in da dobre sadove obrodimo in oni nam pomagajo, da pridemo v nebesa. Na isti poti so bili Izraelci, ki naj bi prišli v obljubljeno deželo.

Poslušanje pa je umetnost tudi pri ljudeh. Vsi znamo govoriti, pa moramo znati tudi vsi poslušati. Večkrat je prav, da pustimo druge govoriti, mi sami pa

V četrtek, 10. januarja je minilo prvo leto obratovanja terne vzpenjače na Ljubljanski grad. Vzpenjača je prepeljala že 275.840 potnikov, v blagajno pa se je nateklo 425.670,50 evra.

Največ potnikov, več kot 41.000, se je z vzpenjačo peljalo avgusta, lanska izguba pa znaša okoli 290.000 evrov, so sporočili iz javnega podjetja Parkirišča.

Od prve ideje o vzpenjači in do njene otvoritve je minilo 110 let, saj je o vzpenjači razmišljal že nekdaj ljubljanski župan Ivan Hribar. Projekt gradnje je trajal šest let. Investicijska vrednost projekta znaša 1,72 milijarde tolarjev oz. 7,2 milijona evrov, investicija pa naj bi se po pričakovanjih direktorja prvega koncesionarja vzpenjače Festivala Ljubljana

D ar k a
B r l e k a
povrnila v
40 letih.

1957 imel predavanje „Pravica do drugačnosti“, v katerem je filozofsko utemeljil potrebo po raznolikih oblikah človeškega in organizacijskega dela.

Da, od vsega tega bi se lahko sodobni Slovenci v domovini marsikaj naučili, veliko sprejeli in — nadaljevali. Ko bi le mogli užreti, kar je resnično aktualnega. Ko bi le ne zapravili, kar je zanje nabранo. Kajti vse, kar je v zgodovini kakega naroda ustvarjeno, vse, kar je velikega in vrednega, je vredno za vselej in za vse člane naroda. Kar so ustvarili Trubar in Dalmatin, Kastelic in Svetokriški, Prešeren in Slomšek, ima trajno vrednost za vse Slovence; vsi bi mogli (in morali) od tega zajemati. Saj tako nastaja kontinuiteta, iz katere in s katero sploh smo Slovenci. Tudi veliki opus, združen v zvezi Zedinjena Slovenija, je kot veriga dejanj in dosežkov takšen kristal trajne vrednosti, iz katerega bi vsakdo lahko zajel zase ta ali oni poudarek, vidik, izkušnjo. Motimo se, če mislimo, da lahko sodobna država s svojimi mehanizmi in formalizmi sama po sebi vzdržuje življenje naše skupnosti. Žive skupnosti pač ni brez globokega življenja posameznikov, ki udejanjajo svoje prepričanje: ki živijo iz svojega. Da, marsičesa se lahko iz tega naučimo ...

Stati v resnici - Naši politični emigran-

**Slovenski srednješolski tečaj
ravnatelja Marka Bajuka**

sporoča da bodo:

v soboto, 1. marca**ob 9:00:** sprejemni izpiti za 1. letnik.

Vsebina izpita: narek, branje (knjiga Slovenski svet), recitacija, pogovor v slovenščini.

v soboto 8. marca**ob 15:00:** popravni in dopolnilni izpiti (k izpitom mora dijak prinesti kompletno mapo z nalogami)**ob 17:00:** vpisovanje**ob 18:00:** začetna sv. maša**Pogoj za vpis v prvi letnik:** predložitev spričevala o končani slovenski osnovni šoli in potrdilo o vpisu v argentinsko šolo.**Pogoj za vpis v ostale letnike:** spričevalo prejšnjega letnika, potrdilo o vpisu v argentinsko šolo in počitniška naloga („Moj dnevnik“ — vsebuje osebna doživetja, ter argentinske in svetovne novice tekom štirinajst dni. Naloga mora obsegati vsaj 4 strani normalne velikosti in lastnorocne pisave, ne na računalnik). Za peti letnik je naloga prispevek za almanah.

Opozljamo, da se dijak, ki na dan vpisovanja ne bi izpolnil vseh navedenih pogojev, ne bo mogel vpisati v tečaj.

Vpisnina \$ 35.- na dijaka.

OBVESTILA**ČETRTEK, 14. februarja:****Redna seja upravnega odbora Zedinjene Slovenije,** v Slovenski hiši ob 20. uri.**SREDA, 27. februarja:****Učiteljska seja voditeljic, ob 20. uri v Slovenski hiši.****SOBOTA, 1. marca:****Sprejemni izpiti na Srednješolskemu tečaju R.M.B.** v Slovenski hiši ob 9. uri.**SOBOTA, 8. marca:****Popravni in dopolnilni izpiti, vpisovanje in začetna sv.****maša** S.T.R.M.B. v Slovenski hiši.**NEDELJA, 9. marca:****Otvoritev slovenskih osnovnih šol** v Slovenski hiši.**SOBOTA, 15. marca:****Redni pouk na srednješolskem tečaju RMB,** ob 15. uri v Slovenski hiši.**OSEBNE NOVICE****Družinska sreča**V Sao Paulo, Brazilija, je bil rojen 27. decembra 2007 Viljem Ferdinand Žužek Arenhardt. Očka je Nativ Mallmann Arenhardt, mama pa Helena Žužek. **Srečni družini iskreno čestitamo!****Umrli so**

V Bariločah je umrl Božo Eiletz (85); v Corrientesu Štefan Bizjan (78); v Mar del Plati Marija Lončar (82). Naj počivajo v miru!

**DARUJTE
V TISKOVNI SKLAD!**

ti, ki so pribeljali v Argentino, da so si rešili golo življenje, so imeli namreč onstran vse organizacijske dovršenosti, onstran in globlje od vseh odlik kvalitetnega javnega poslanstva. Pod množico zunanjih aktivnosti, pod tisočerimi organizacijskimi opravili je bilo eno, tiho, nevidno, globoko gibalo. Globoka sila. To je bil spomin na pobite brate, izginule na številnih slovenskih moričih. Spomin na mnoge med njimi, ki so bili mučenci za vero. In zavest, da so sami preživel zato, ker so od Boga izbrane priče, ki morajo ta spomin ohraniti narodu v pričevanje. Vsa zunanja dejavnost je imela kritje in vrednost le od tod. To poslanstvo so tiho hranili v sebi. Tu ni mogoče ločevati med osebnimi vezmi, ljubezljivo do domovine, vero in — tragiko zgodovine. Kompleksna, večplastna občutja, ki kakor notranje oko človeku kažejo eno samo stvar: stati v resnici. Živeti iz nje. Skrita, velika sila, ki prihaja iz sozvočja evangeljskega stavka: Resnica vas bo osvobodila! In filozofske misli starih, da „vztrajati v razumnosti (v resnici) pomeni vztrajati v samem sebi“.

Preveč, preveč se imamo naučiti.

(Članek objavljen v reviji „Demokracija“ št. 3 z dne 17. januarja 2008)